

Adresse Fossveien 24
0551 Oslo
Norge

Telefon (+47) 22 99 55 00

Post Postboks 6853
St. Olavs plass
N-0130

Faktura Postboks 386
Alnabru
0614 Oslo

Org.no. 977027233
Giro 8276 0100265

Beatrice Alexanian

JEG HÅBER VIRKELIG, DER ER REGN

MFA
Kunstakademiet 2018

KHIODA
Kunsthøgskolen i Oslo,
Digitalt Arkiv

www.khioda.no
khioda@khio.no

Publikasjoner som arkiveres/publiseres i KHIODA reguleres av Lov om opphavsrett til åndsverk.

Opphavsmannen beholder opphavsretten til materialet i KHIODA, men gir brukerne tillatelse til å sitere fra verket, samt videreformidle det til andre, i henhold til åndsverkslovens regler. En forutsetning er at navn på utgiver og opphavsmann angis.

Kommersiell bruk av verket er ikke tillatt uten etter skriftlig avtale med opphavsmannen.

JEG HÅBER VIRKELIG, DER ER REGN

Beatrice Alexanian

Master essay, 2018

KHiO, Kunstakademiet i Oslo /

Oslo National Academy of the Arts, The Academy of Fine Art

Jeg håber virkelig, der er regn.

*Alas! a woman that attempts the pen,
Such a presumptuous creature, is esteemed,
The fault can by no virtue be redeemed.
They tell us we mistake our sex and way;
Good breeding, fashion, dancing, dressing, play
Are the accomplishments we should desire;
To write, or read, or think, or to inquire,
Would cloud our beauty, and exhaust our time,
And interrupt the conquests of our prime,
Whilst the dull manage of a servile house
Is held by some our utmost art, and use.¹*

- Uddrag fra The Introduction af Anne Finch

Jeg vil skrive fra stenens synspunkt, fra den inderste kerne af marmoret. Åbne historien indefra, ved at bryde gennem et lag efter et andet lag. For endelig at pege på det, der endnu ikke er. Det modsatte ville være en hammer, et nødvendigt værktøj til at slå og hugge sig igennem overfladen og ind, i søgen efter en grundlæggende impuls.

Vender os mod væggen, vi sover igen. Nu er det mørkt, før jeg vågner. Holder vejret stille for mig selv. Vi har sovet det meste af dagen. Jeg kunne se søvnen i øjnene. Jeg siger det aldrig til dig. Jeg rejser mig i stedet op, du følger efter. Bevæger os i cirkler. Sammenligner vores vejrtrækning, når vi standser. Er der noget der ikke længere er opbygget fra sit eget ståsted? Er ting blot evige kommentarer på det der allerede eksisterer, eller kan vi være noget; tillægge noget en værdi, uden at det kommer fra noget andet? Være noget, umiddelbart, og helt uden referencer eller kommentarer til det der allerede er, eller har været?

Undrer mig også nogen gange. Vi har jo tildels et behov for bekræftelsen, eller genkendelsen.

Det meste har en overflade, men også en kerne. Uafhængig og afhængig. Et ordløst rum. Det vi møder er overflader, ydre lag, aldrig andet end det. Vi ved ikke hvad der er under, og hvad der er over. Materialer formes til at belyse konteksten i en konstellation af intentioner, her har materialet også en egen autoritet i den samlede sum af tidligere erfaringer og indvirkninger fra det omkringstående.

Jeg overtaler dig til at svømme med mig på stranden.

Jeg går to skridt ud i vandet. Ser at månen står på himlen. Skæret lyser på din ryg. I stjerneskæret. I månelysset. I mørket. Du står foran mig, med vandet til knæene. Der er helt stille, hvor vi står. Jeg snakker om månen. At månen ofte bliver nævnt som et objekt. At månen er resultatet af et sammenstød, der fandt sted for flere milliarder år siden. At vi har lavvande og højvande, fordi jorden og månen trækker i hinanden. At det er muligt at række ud efter månen. At gribe månen. At det er muligt at holde månen med vores hænder. Flytte på den, given den en ny eller anden placering i rummet. Indsæt månen og dens faser. Det er en svær størrelse. Vi snakker om vores egne bevægelser, at vandet bremser vores skridt. At vandet er en volume, der er oven for jordens flade. Men også om at alting er noget andet. Tilnærmelsesvis ukendt. Jeg spørg ikke hvorfor. Du kan altid spørge hvorfor, uden at få et svar. Jeg tilstår, kender ikke hemmeligheden. Lader den gå hen i øjeblikket. Når du spørg om vi skaber det næste øjeblik?, eller om det skaber sig selv? Clarice Lispector spørg om det samme på første side i *Água Viva*.³ Du plejer at sige, at de hele tiden kommer. At øjeblikkene er evige og bliver ved med at forlænge de forrige. At øjeblikkene er. At de *kan være*. Og *har* flere former. Former der gengiver virkeligheden, uden at referere til

virkeligheden. Jeg kan godt lide at tænke på det som fænomener fra filosofiske afhandlinger eller sådan noget. Der hvor det er spørgsmål, i og af en større helhed. Og på samme tid er enkeltstående begivenheder. Der hvor vi går rundt om elementerne, som med vendinger og begreber. Der hvor størrelsen er lige dele autonom og afhængig, og hvor vi dyrker kulturens udtryk i brugen af samme. Jeg tænker ofte på værket og dets autonomi. Når det går fra at tilhøre til at være. Måske en slags afkald, og på samme tid en ny tilhørighed. Her er et rum, hvori det kan gro i sig selv og faktisk være i sin egen optagelse. Og gå videre herfra. Det videre, hvor mødet bliver formet af yderligheder, og relationer til de kommende direktioner. Som måske bedre kan betegnes som individets, og dets opfattelse af sig selv. Tag det ikke personligt, SZA synger sådan her.⁴ Men det handler også om erfaringer fra noget forhenværende. Historien. Eller magten og de tilhørende mekanismer. Michel Foucault beskriver en magt der ikke er udøvende, men den der optræder i det skjulte, og finder vejen ind til vores hverdag. Den der er aktiv i en kontrol af individet, den udefrystående magt, hertilhørende indvirkninger på vores liv, det vi aldrig vil kunne gøre os fuldt ud bevidste om.

(Uddrag fra Jimmy Carter's "Crisis of Confidence" speech, 1979:) *Som De ved, er der en voksende respektløshed over for staten. Over for skolen, medierne og institutionerne. Mit budskab er ikke glædeligt og betryggende. Men det er sandheden. Og det er en advarsel. Det er en tillidskrise. Vi kan se krisen i den voksende tvivl om meningen med vores liv. Og i tabet af et fælles mål for nationen. For mange af os beder nu foran selvforkælelsens og forbrugerens alter. Men vi har indset, at det at eje ting og forbruge ting ikke tilfredsstillende vores længsel efter mening. Vi har altid troet på, at vi var en del af en stor bevægelse, af selve menneskeheden. Engagerede i jagten på frihed. Vi er ved et vendepunkt i historien. Ved en vej, der fører til fragmentering og selvoptagethed. Den vej bygger på en forfejlet opfattelse af frihed. Det er den sikre vej til sammenbrud.*⁵

Hannah Arendt udtalte en positiv politisk konfrontation, hvor vi i stedet træder frem for hinanden i et fællesskab, hvor mennesker griber ud efter magten og grundlægger en ny orden. Her kan vi opnå sammen. Her opnår vi sammen. Det er ifølge Hannah Arendt det højeste mennesket kan nå; alle revolutioner ender ulykkeligt, alene af den grund, at de slutter.

Vender du dig om, når du tænker?

Vi værdsætter potentialet lige meget. At spørgsmålene og idéen om at omkredse til forståelse er en vej. Hvor er virkeligheden og hvad er begrænsningerne i vor opfattelse af den; du siger, at hvis der fandtes en måde at fange stjernetaget over os, ville der ikke længere findes nogen begrænsninger. Bare plads.

Forestillingen, illusionen og tanken er fulde af ting under overfladen, og som vi ikke kan forudsige, hvorhen de vil lede os. Nogen gange tager det lang tid, før vi bemærker det i virkeligheden. Nogen gange rammer det os, ved første øjekast. Første erfaring.

Når forestillingen kommer så langt ud, hvor den ikke længere kan forestille, ikke længere har en sammenhæng, bliver vi kastet tilbage, til der hvor vi kom fra. Og begynder igen. Bliver nærmest til en cirkulerende form.

En gentagelse.

En gengivelse af noget eksisterende.

En erkendelse af det eksisterende.

Med mulighed for at erkende anerkendelsen af det ikke eksisterende. Baseret på vores subjektive erkendeforudsætninger, det ikke tilstedeværende og idéen om samme. I det mellemrum hvor fiktion bliver til virkelighed og omvendt.

Er det hvad, hvis vi ikke erkender at hvad er det?

Idéens elementer belyses i undersøgelsen og arbejdet med materialet. Jeg har altid været interesseret i strukturen af mine arbejder, deres materialer, tilhørende teknikker og information - her mener jeg associationer, genkendelser og en epistemologisk fornemmelse/ forståelse/ dimension. Et samarbejde med materialet. Både i udførelsen og i tanken. En slags tilhørighed som ikke nødvendigvis tilkendes gives eller udtales i værket.

En afstøbning gengiver overflader der kan udgøre en form. Dette gør det muligt at reproducere formen i gips. Når man kopierer en form i gips, omgiver man luften omkring formen, med henblik på at vende dens egen immaterielle overflade rundt om sig selv. Her er gipsen en form af volumen, en negativ form, af sig selv. Med et hulrum, hvor gipsen hældes i bliver til en støbt gengivelse.

Det interesserer mig hvordan fænomenologien ikke ser verden som færdige begreber, men fokuserer på en levende verden. Som betragter behøver vi ikke at være passive modtagere, men i stedet deltage aktivt, uanset ståsted.

Det er svært at sige hvad det ikke er, og det er svært at sige hvad det er.

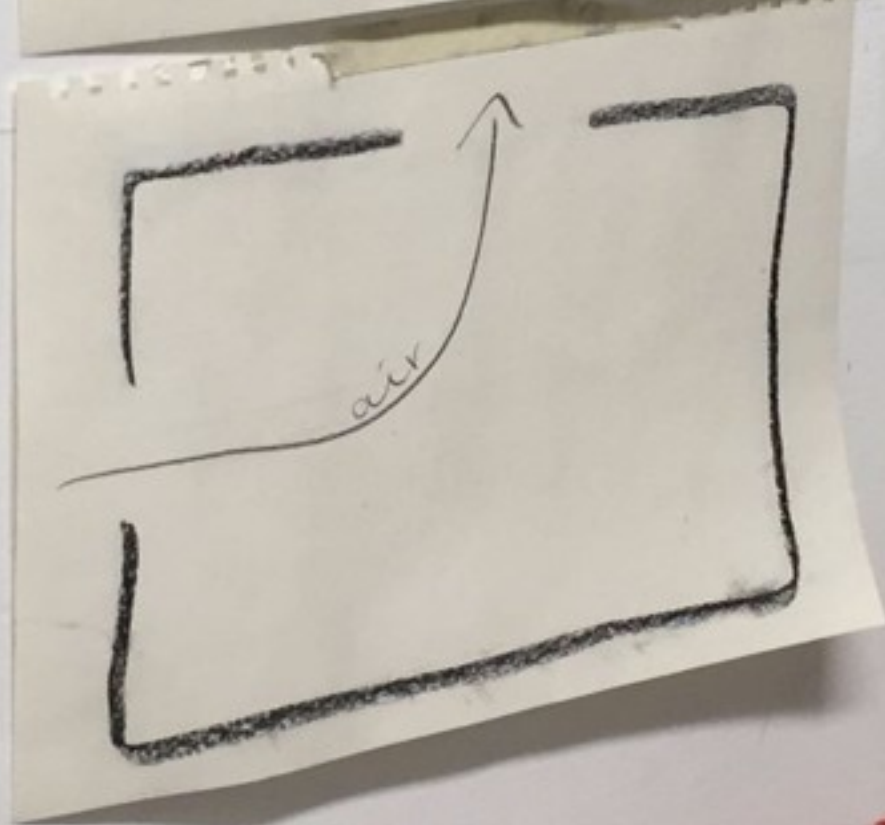
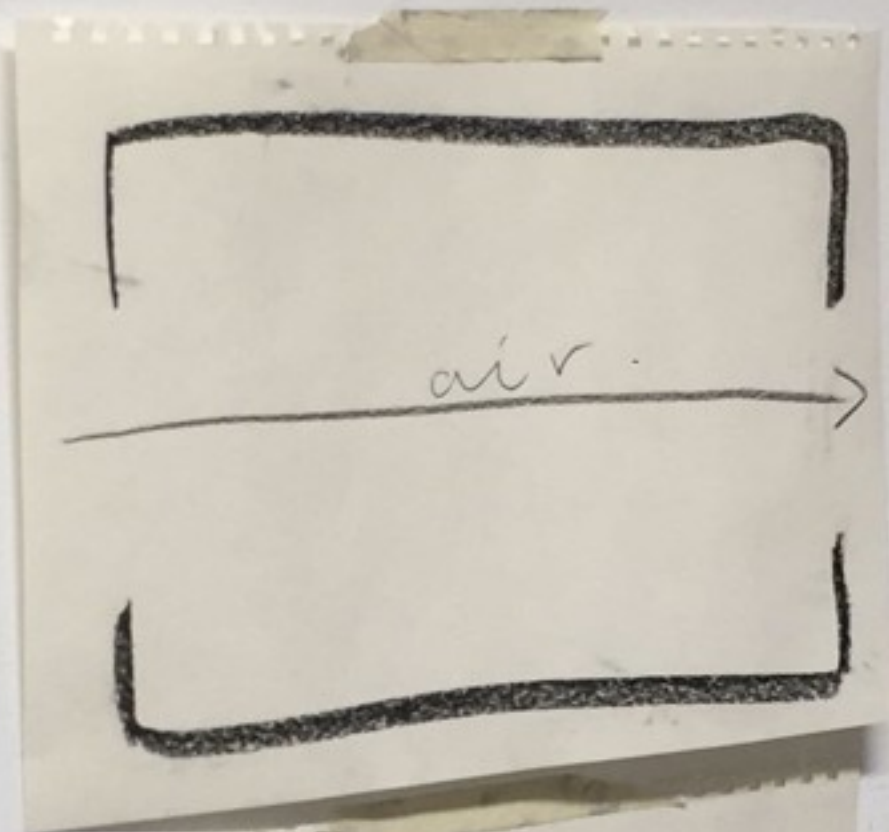
Det der er vigtigt er blot fornemmelsen for noget, der ikke altid er formuleret.

Ikke at insistere på svar, men turde lade nogle emner forblive uforståelige.

En enkelthed, hvor indgrebet kan forstås som en bagatel, men er afgørende.

Det handler nogen gange om at have en anden tilnærmelse til tingene/det meste. Jeg tænker på det som luft i rum. En slags udsugning eller ventilation. Når tingene bevæger sig fra et sted til et andet sted. Måske kan dette menes både i tanken og i den faktiske bevægelse. Den luft vi ikke ser, og sjældnere kan vi høre dens flugt gennem et vindue og ud igennem et andet.

Hvordan står tid, rum og betragteren i relation til hinanden?

S

ø

j

l

e

n.

Skal jeg lave en bygningskonstruktion skal den behandles som den bygningskonstruktion, den skal være. Også når det kræver brug af et arbejdsstillads. Så er jeg håndværker i den tid, det tager. Dette arbejde bliver til et led i en metode, for at opnå et udtryk fra en længere proces. Søjlen blev støbt oprejst. 250cm høj, fra et stillads. Formen var armeret. Opspændt til en af bygnings søjlerne på Projektorget. Placeret ovenpå en elektrisk vibrator, der hjalp med at udligne luften i formen under støbningen. Jeg var alene det meste af tiden. Jeg havde lånt den orange betonblander og købt nok af støbe-beton B20. Blandede en pose af gangen, med ulige dele vand. Tænker på at betonen er et solidt udgangspunkt og som det rå materiale, er meget fysisk. Det er tungt og er stærkere end det meste. Og samtidig at det er muligt at nedbryde med bare vand. Det kan blive til denne her skrøbelige masse i stedet.

Men søjlen skal være stærkere og agere bærende i potentialet. Betonblandingen hældes i to spande. Og så forfra. Jeg kunne allerede mærke morgendagens ømme overarme. Glemmer heller ikke den sidste spand, der ramte støbe formens kant, øverst, ved toppen. Støbningen blev efterladt i formen i en uge, vandes herefter, for at tørre i en uge. Beton er ligesom planter. Michael havde bil og anhænger med i skole den dag. Dirkjan, Stian og Germain var med. Germain sang i bilen, jeg filmede det. Vi var alle med og søjlen var der også. Den lå i formen på anhænger. Den fulgte efter os. Vi hjalp alle til. Vi løftede de 200+kg fra bilen og til indgangen af Kunsternes Hus. Vi skubbede den ind på pladsen. Vi skilte formen ad og søjlen lå allerede og var i sin egenhed. Jeg skulle forstå at søjlen ikke kunne stå rejst. Der var armeringsjern i begge ender, det havde jeg monteret i formen fra starten af. Mine intentioner var gode nok. Skulpturen skulle ligge ned fra starten af, det vidste jeg jo godt.

Du fortæller mig om ting der læner sig. Og læner sig op ad. Om søjler der er meget høje. Søjler der er vigtige for et fundament. De bærende og-eller dekorative. De antikke. Når der er to eller flere elementer der mødes. Sæsoner der skifter. Både som et litterært begreb og i tanken. Jeg tager billeder af den usynlige horisont, der hvor havet møder himlen. Når landskabet er tildækket af nyfalden sne. Så er den hvid. Når vi er højere end trægrænsen og udsigten er uendelig, fordi himlen er ligeså bleg og nogen gange er den også frossen. Jeg får også udsigten, når jeg er på Ærø. Her er både himmel og hav meget blå. Det bliver næsten til 2d og en slags farveskema, toner af blå. *Fra lapis-lazuli til kobolt, fra turkis til ultramarin, fra råolie blå til safir, fra Goethes skyggeagtige blå til Albatrossen af Baudelaire, den akavede konge azurblå.*⁶ En flade der hver gang placerer mig i midten af Tove Storchs værker *Untitled (blue/blue)*. De kan ses som en slags registrering af overflader og samtidig en præsentation af genkendelige rumligheder, der er meget fysiske i størrelse og materialer. De ser ellers meget tunge ud, men det er silke. Jeg tænker på dine billeder af den usynlige horisont. Jeg læser billederne som der blev læst i Storchs blå bog; en performance i form af en gruppe-læsning på Louisiana Museum. En syntaks af farvede toner til lyden af siderne der vendes. Her beslutter jeg mig for at rejse. Når du spørger om hvorhen, så svarer jeg ikke. Jeg vil rejse tættere på en tradition historie.

De bruger Aalborg beton på Akropolis. Jeg blev vinket ind i pauserummet på byggepladsen deroppe. Her drikker vi Raki og ser på gamle billeder af samme plads, de hænger på væggene og systemet på hele Parthenon-puzzlespillet virker til at være indenfor de samme fire vægge. Selvom systemet er lige dele fra- og tilstedeværende. Vi sidder imellem søjlerne af Parthenon. Stavros laver græsk kaffe til os. Han fortæller mig om hans unge forelskelse i Line fra Danmark. Det lyder som der hvor Eros går. Hristos viser mig alt det jeg ikke ser. Her mener jeg det hele. Jeg bliver i 5 timer. Jeg tager et billede af en påtagende måne på den blå himmel over Nike-templet, inden jeg går ned derfra. Jeg stopper på trappen, da jeg rammer turistpassagen, her sidder jeg på et trin og skriver om det som jeg allerede har glemt. Det meste er formet af bomber og vindstød.....En slags aflagt bekendelse.

Jeg ville rejse tættere på historien. Se på stenbrud og skulpturer. Jeg rejste for at lære om balance. Jeg kom i nærheden af begge dele. Fotograferede skulpturerne. Især dem der har en udstrakt hånd. De foreslår retninger og minder om at tid og rum er evigt i forandring. De virker oprejsende på en måde. Belyste. Og nu peger de på et andet århundrede og ikke det første.

Det er filmen der slutter, når handlingens tid er forbi.

Det tager en sommer.

Når vi står i vandet ser vi stenene på havbunden, de lyser op i måneskæret. Du vil gerne være en af dem, der ligger i vandkanten og bevæger sig frem og tilbage med bølgerne, i gentagende bevægelser. Her bevæger stenene som sø-syg, rammer de andre sten og tager form herefter. Herfra ser vi efter fiskene, i håbet om at fange en på bedst mulige vis. Det virker nødvendigt. Jeg spørger om det er en metafor. Hvorfor fortæller du mig om stenene?

Selvom det hele tiden hang i en tynd tråd, så var det hele meget nærværende. Jeg skriver ikke dette for at få stjernerne til at funkler. Du havde intet alibi. Introducerende meget information er i vores konstante omkredsbar bevidsthed. Vi kan derfor evigt handle ud efter den.

Tro på det subjektive. Det udtalte subjekt. I virkeligheden. Ville det være dig og mig. Hvis man skal nærme sig historien og for det andet lede harmonien. Det er en måde at tænke på. Uanset. Du plejer at sige, at du værdsætter udtalen i sig selv, at det ikke er skulpturerne der kræver forklaringerne; det er virkeligheden. At vi funkler før vi falder, ligesom stjernerne. Jeg vil gerne fortælle dig om steder, hvor jeg går.

Gardinet dækker en tredje del af vinduet.

- 1 Virginia Woolf, *A Room of Ones Own* (1929), Rosinante og co. (2013, dansk, *Sit eget værelse*) uddrag af The Introduction af Anne Finch (1661-1720), s. 130
- 2 Virginia Woolf, *A Room of Ones Own* (1929), Rosinante og co. (2013, dansk, *Sit eget værelse*), s. 15
- 3 Clarice Lispector, *Água Viva* (1973), oversættelse af Stefan Tobler, New Direction Books (2012, engelsk)
- 4 SZA (sanger, USA) *Love Galore feat. Travis Scott*, fra albummet «Ctrl» (2017)
- 5 Jimmy Carter, A Crisis of Confidence Speech 1979, uddrag fra filmen *Alle tiders kvinder*
- 6 The Blue of the Blind, Laura Erber om www.tovestorch.net

